

KAMIA

Θὰ παρατήρησαν βέβαια ὅσοι μὲ διαβάζουν πὼς γράφω *καμιά* (μῆνα *μ* δηλ.), ἐνῶ κρατῶ ὅπωςδῆποτε τὴν ἱστορικὴ ὀρθογραφία, καὶ τὸ *καμιά* ἔρχεται ἀπὸ τὸ *καμμία* ποὺ γίνεται πάλι ἀπ' τὸ *κᾶν*+*μία* καὶ μὲ τὴν ἀφομοίωση τοῦ *ν* πρὸς τὸ ἀκόλουθο *μ*: *καμμία*.

Ἄν ὁ λόγος μας εἶναι γιὰ τὸ *καμμία* βέβαια ἀκολουθώντας τὰ ἱστορικά του πρέπει νὰ τὸ γράφουμε μὲ διπλὸ *μ*. Μὰ τὸ *καμιά* θέλει ἓνα *μ*, γιατί προφέρεται *καμιά*, τὸ *λ* δηλ. γίνεται σύμφωνο μυτόπνοο *ν*²=gn Ἰταλογαλλικό, παναπεῖ ἀφομοιώνεται ὡς πρὸς τὴν πνοὴ μὲ τὸ προηγούμενό του μυτόπνοο: *μ*. Ἄλλοῦ πάλι προφέρεται *καμιά* δηλ. τὸ *λ* ἀφομοιώνεται μὲ τὸ *μ* ὡς πρὸς τὸν ἦχο καὶ γίνεται *ν*²=j, ὅπως καὶ νὰ τὸ ποῦμε λοιπὸν προσθέτουμε κοντὰ στὸ *μ* ἓνα σύμφωνο. Ὡστε τὸ γράφουμε *καμιά* (μῆνα *μ*) ἀκολουθώντας αὐστηρὰ τὴν παράδοση ποὺ μᾶς λείει:

Ἄν τύχει ἀπὸ διάφορους λόγους καὶ περάσει κοντὰ στὰ δυὸ ἴδια σύμφωνα καὶ τρίτο σύμφωνο, τότες ἀπορίχνουμε τὸ ἓνα ἀπ' τὰ δυὸ ἴδια λ.χ. *περισσέβω* *περσέβω* ἀπ' τὸ *περισεύω*, *τούρλλα* *τούρλα* ἀπ' τὸ *trulla*, *ἄρρβώνα* *ἄρβώνα* ἀπ' τὸ *ἄρραβώνα*, *διαρρμίζω*, *διαρμίζω* ἀπ' τὸ *διαρρνημίζω*, *φούρλλα* *φούρλα* ἀπ' τὸ *frullo*, *βοῦρρολο* *βοῦρλο* ἀπ' τὸ *βροῦλλον* *προβλ. τᾶρχ. ἔρεμνός* *ἔρεμνός* ἀπ' τὸ *ἔρεβεννός*, *πεπεμμ-μένος* *πεπεμμένος* ἀπ' τὸ *πέμπω* κτλ. (Φιληнт. Γραμμ. § 150).

Ὅταν ἓνας φθόγγος δὲν προφέρεται πιά, πρέπει νὰ λέμε πὼς ἀποσιωπᾶται, κιόχι πὼς ξεπέφτει. Τὸ ξεπέφτει ἢ ἀπορρίχεται καὶ τὰ ὅμοια θὰ τὸ ποῦμε στὸ *μ* τοῦ *καμιά* (ἀντὶς *καμμία*), στὸ *σ* τοῦ *περσέβω* (ἀντὶς τοῦ *περσεβέβω*) κτλ.

M. ΦΙΛΗΝΤΑΣ